

biblioteca
Flanagan

Tots els detectius es diuen Flanagan

Andreu Martín
Jaume Ribera

ANDREU MARTÍN
JAUME RIBERA

TOTS ELS
DETECTIUS ES
DIUEN FLANAGAN

Fanbooks

© Andreu Martín i Jaume Ribera, 1994, 2020
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

La primera edició d'aquesta novel·la va ser publicada per
Columna Edicions l'any 1991.

Primera edició en aquest segell: febrer del 2020
ISBN: 978-84-17515-67-6
Dipòsit legal: B. 314-2020
Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

No jugueu a detectius

Un consell: no jugueu a ser detectius. O en sou o no en sou, però no jugueu a ser-ne perquè després passa el que passa i quan us vulgueu fer enrere, us trobareu que és massa tard. Mireu-me a mi: vaig començar fent petites investigacions per pagar-me els quatre capricis que els pares no em podien pagar, ensumant aquí i allà per trobar gossos perduts o autors anònims de cartes d'amor, i un bon dia, quan tractava d'esbrinar com podia ser que l'Elies Gual, sent tan tanoca com era, aprovés els exàmens com els aprovava, *nyec*, em veig embolicat en un afer desbordant i perillós de traficants de drogues i xantatge. I això no és res, perquè, quan em pensava que ja havia passat la tempesta i que podia tornar a la plàcida rutina quotidiana, em van caure al damunt un seguit de conflictes molt pitjors dels que jo havia conegut abans.

Exemple de conflicte: un matí, tot just començades les vacances de Nadal, el meu pare em va enxampar perquè l'ajudés a treure al carreró un munt de caixes de cerveses buides que se'ns havien acumulat al soterrani. I estava jo traginant caixes, amunt i avall, amunt i avall, quan se m'apropa per la dreta una moreneta deliciosa, amb pinta de gitaneta entremaliada, cabells negres i despentinats (com m'agraden les noies despentinades i entremaliades!), ulls encara més negres que els cabells, d'esguard aclaparador de tan sincer, i boca riallera amb dos incisius

de conill d'allò més graciosos. Una noia d'aquelles que et desvetllen la necessitat de fer-te molt amic seu, de confiar-li totes les teves inquietuds i convèncer-la dels teus punts de vista mentre feu manetes. Doncs una nena així s'apropa per la dreta i em diu:

—Flanagan: vull parlar amb tu.

I, per l'esquerra, el Xarxeneguer, una muntanya de disset anys, abusananos professional, encallat a segon de BUP, que es passava hores i hores en un gimnàs fent músculs amb el mateix entusiasme i les mateixes intencions amb què d'altres reguen plantes carnívores. No cal dir que li dèiem el Xarxeneguer en record de l'actor, Schwarzenegger, que interpretava el Conan, us en recordeu?, i ell ho considerava un honor, pobre noi, incapaç de reconèixer la ironia ni quan la tenia a un centímetre del nas. A força d'exercitar-los, havia fet músculs fins i tot a les circumvolucions del cervell, en detriment de les neurones. S'apropa, doncs, el Xarxeneguer per l'esquerra i diu:

—Flanagan: vull parlar amb tu.

I m'agafa pel braç, m'arrossega, m'allunya dels cabells, dels ulls, del somriure de la gitaneta, m'entafora entre dues piles de caixes de cervesa, m'estampa contra la paret, aixafant-me el pit amb una manassa tan gran que jo gairebé l'havia de mirar entremig dels dits, i m'engega sense cap delicadesa:

—Aquest matí, el Fede Gómez ha fet una cara nova al Rebollo.

Es referia a dos companys de l'institut. I jo n'havia sentit a parlar, de l'incident, sí. Em vaig posar una mica nerviós.

—I saps per què, aquest matí, el Fede Gómez ha fet una cara nova al Rebollo? —va insistir el Xarxeneguer, una mica reiteratiu.

I és clar que ho sabia. Per això m'estava posant nerviós.

—No ho sé —vaig dir.

—Perquè el Rebollo s'ha passat tot el primer trimestre fent pintades dient que si el Fede era o deixava de ser.

Deixava de ser. El que deien les pintades, sobretot, era el que el Fede deixava de ser. Es tractava d'uns rètols immensos que feien servir les parets de l'institut a tall de pantalla panoràmica. Força enginyosos, fets amb una pintura verda que semblava tenir llum pròpia, asseguraven que el Fede Gómez no era tal cosa, o no tenia tal altra. De vegades, deien que sí que era tal cosa o tal altra, però sempre es tractava d'allusions a faltes i defectes amb les quals el Fede no estava gens d'acord.

—I saps com se n'ha assabentat, el Fede Gómez, que l'autor de les pintades era el Rebollo? —prosseguia el Xarxeneguer el seu interrogatori.

—No —vaig balbucejar, cercant una sortida, ajut, socors, auxili, miracle—. Com se n'ha assabentat?

Era una pregunta retòrica, és clar, de la qual jo coneixia perfectament la resposta. El Fede Gómez em va contractar perquè esbrinés qui era l'autor de les pintades difamatòries. Va ser un dels meus millors treballs, cal reconèixer-ho. Una filigrana. Abans de recórrer a mi, el Fede Gómez i la seva colla de *heavies* es van dedicar a escorcollar a tothom, cercant l'arma del crim (l'esprai de pintura verda) a totes les motxilles, carteres i butxaques que se'ls van posar a l'abast. Com que no en van trobar cap, se'm va fer evident que el retolista clandestí ocultava l'esprai en algun lloc, immediatament després de fer-lo servir, i, per eliminació, calculant l'indret de les pintades, els llocs on el Fede i els seus van instal·lar els controls, i les

possibles escapatòries, vaig concloure que l'únic amagatall possible era la biblioteca. Efectivament, allà vaig trobar, darrere l'obra completa del Miquel Obiols, l'esprai de pintura verda.

El que vaig fer a continuació també va ser digne de premi Nobel: vaig tapar l'orifici de l'esprai amb silicona i vaig fer un altre forat quasi invisible pel costat oposat del polsador. Després d'això, em vaig limitar a dir-li al Fede que podria reconèixer l'autor dels anònims murals perquè apareixeria amb la cara empastifada de verd. I així va ser. Amb gran sorpresa de tothom, aquell mateix matí pels passadissos de l'institut havia aparegut el Rebollo corrents, amb la cara verda, i els *heavies* del Fede Gómez s'havien encarregat de posar-l'hi de tots els altres colors de l'arc de Sant Martí. I tot això, gràcies a qui?

—Tu ho vas dir al Fede —va assenyalar el Xarxeneguer il·luminant el seu rostre amb una ganyota d'intel·ligència que feia que s'assemblés molt a un boxejador sonat.

Això mateix, gràcies al nen. (I què podia voler, ara, el Xarxeneguer, sinó agrair-m'ho a plantofades en nom del Rebollo?)

—Bé, no ha estat així exactament —vaig tractar d'oposar.

—Sí que ha estat així exactament.

—Bé, doncs si et penses que ho saps tot...

«Ara em trenca la cara».

Aleshores van succeir dos miracles mútuament excloents. El segon va arribar una mica tard, però considero que, de tota manera, va ser un miracle.

D'una banda, va resultar que el Xarxeneguer no em volia trencar la cara. Va dir:

—Què et sembla que et faria, el Rebollo, si sabés que tu ets el bocamoll?

El Rebollo es posaria molt content de tenir algú amb qui desfogar-se una mica. Jo l'havia vist després de la panadera i li havia quedat una cara molt curiosa, entre els morats i la pintura verda que es resistia a l'aigua i al sabó. Però les paraules del Xarxeneguer significaven que encara no ho sabia. O sigui, que el maleït gegant culturista volia fer-me xantatge, demanant-me peles o qui sap què (o qui sap què!), a canvi del seu silenci. Inconvenients de fer de detectiu. Ja us ho he dit. No s'ha de jugar a ser-ho. O n'ets o no n'ets. I si n'ets, has de carregar amb aquesta mena d'inconvenients.

El segon miracle va ser l'aparició, en aquell precís moment, de la moreneta acompanyada del meu pare.

—Em sembla que aquest noi vol fer mal al seu fill.

—Qui? Aquest? —va exclamar el pare engrapant el Xarxeneguer pel clatell.

La intervenció hauria estat ben rebuda en cas que la bèstia estigués tractant de fer-me empassar les dents, però en cas de xantatge s'ha d'actuar d'una altra manera. Als xantatgistes se'ls ha de tractar bé, de moment, mentre tenen la paella pel mànec. Per això vaig reaccionar d'aquella manera.

—Però què dieu? —vaig exclamar amb tota la meva innocència—. No, papa, deixa'l anar! Si és el Pitu, un company de l'institut... Si som amics... Només estàvem xerrant una mica...

El pare es va quedar desconcertat, però el que em va saber més greu va ser l'expressió de profunda contrarietat de la gitaneta. Es va posar molt vermella, com aquell que s'adona que ha ficat la pota i vol que se l'empassi la

terra, i va dir, molt compungida, «oh, perdonin, oh, jo creia», i va fer mitja volta i va fugir d'allà corrents. Em vaig dir que mai no em perdonaria haver-la deixat d'aquella manera, amb un pam de nas.

—Vinga, vinga, doncs! —va exclamar el pare, confós—. Doncs para de parlar i acaba de pujar les caixes, que aviat vindrà el camió!

De manera que la resta de la conversa la vam dur a terme com bons minyons, jo carregant caixes de cervesa del soterrani al carreró i el Xarxeneguer amorrentant-se a una mitjana que em va gorrejar.

—Està bé, què vols de mi?

—Vull veure la Sabrina en pilotes —que diu ell.

Vaig estar a punt de deixar anar la caixa. Tenia ganes de deixar-la caure escales avall, muntar un terrabastall tan gran que vinguessin els bombers i tot. Era clar que no es referia a l'artista que acostuma a sortir per la tele. Allò hauria estat un encàrrec massa senzill. No calia que em digués que estava parlant de la companya d'institut anomenada Montse Bosch, també coneguda com a Sabrina per raons òbvies. Dues raons molt i molt òbvies.

Em vaig mirar el Xarxeneguer improvisant un gest de persona gran que ja té superades moltes coses, ben decidit a ridiculitzar-lo.

—Però home... Xarxe... Que ja ets grandet...

Es va sentir ridícul. Molt violent.

—Què —va quequejar—. Què. Eh. Què. La vull veure, sí, la vull veure, què passa... És per saber si tot el que té és de debò... Si tot és seu... Per curiositat...

—Interès purament científic —el vaig ajudar.

—Sí, interès científic, interès científic, què passa! —va

exclamar agafant-me pel xandall i sacsejant-me fins que les dents em van sonar com castanyoles—. És que no et creus que jo pugui interessar-me científicament per aquestes coses?

No s'ha de ridiculitzar mai un xantatgista. És pitjor.

—Està bé, està bé, està bé! —vaig cridar mentre deixava anar la caixa de cerveses, que per molt poc no va caure pel forat del soterrani organitzant un d'aquells terrabastalls que reclamen la presència dels bombers.

—Està bé? —va preguntar la bèstia, amb la llengua fora, àvid com un gosset afamat que veu venir l'amo amb el dinar—. Està bé, està bé? —És clar, pobret, com que m'havia sentit dir que estava bé, es pensava que jo volia dir que estava bé.

—No està bé, no està gens bé! —li vaig replicar—. A mi què m'expliques, si vols veure la Sabrina en boles? A mi també m'agradaria i...

—Sí? Doncs deixaré que miris, quan ho aconseguïssis.

—Però, que ets boig? Què vols que faci? Que vagi i li digui: «Escolta, que n'hi ha un que et vol veure en pilotes, series tan amable de...»?

—Tu tens molts recursos, Flanagan... Saps moltes coses de tots els del col·le...

Lògic. Aquell retardat mental xantatgista, el somriure del qual començava a semblar-me de llibre de fauna, capítol aus de rapinya, donava per suposat que jo era de la seva mateixa pasta. Que coneixia algun secret inconfessable de la Sabrina i que no dubtaria a fer-lo servir per extorsionar-la. M'ho faig de detectiu i posseeixo molta informació sobre els companys del col·le, és cert, però la meva divisa diu «viu i deixa viure» i mai no he caigut en la temptació del xantatge. Primer, perquè aquest compor-

tament seria fatal per al meu negoci i, segon, perquè no m'agrada la pudor que fan els que s'aprofiten de les debilitats dels altres.

—I per què —vaig improvisar a la desesperada—, i per què no vas a voltar per casa seva, de nit, a comprovar si es veu alguna cosa...?

—Ja ho he fet, però des del descampat que hi ha davant no es veu el dormitori de la Sabrina sinó la saleta del telèfon, on es passa hores i hores xerrant. —El Xarxeneguer va consultar el rellotge amb impaciència—. Ah, són les set. Ah, me n'oblidava, ha de ser aquesta mateixa nit, perquè avui és dijous i els dijous a la nit els seus pares se'n van al cine. Estarà sola.

—I si m'hi nego? —vaig dir, per dir alguna cosa, per no callar.

—No passa res. Aniré a veure el Rebollo i li diré...

Tocat i enfonsat.

El meu despatx està instal·lat en una confortable baraca que comparteixo amb la Maria Gual, una nena tecno amb aires de *pija* que s'entesta a ser la meva sòcia però que sempre està lligant, xerrant, enredant i fent coses sense cap interès. Aquella tarda, però, vaig preferir anar-me'n a casa, a l'últim racó del soterrani del bar dels pares. No volia que la Maria Gual s'assabentés de l'embolic en què m'havia ficat. Podia ser desastrós. Vaig demanar ajut a la meva germana Pili.

—Escolta, Pili... Coneixes la Montse Bosch?

—La Sabrina? És clar que la conec.

—És una mica... aprensiva, oi?

—Més que aprensiva. Maniàtica. Hipocondríaca.

—Ja. I es queda a dinar a l'institut, oi?

—Sí. Però per què m'ho preguntes, tot això?

—És que m'has d'ajudar. Estic ficat en un embolic. Veuràs: aquest matí, m'ha vingut a veure el Xarxe...

Vam estar elaborant un pla tota la tarda, tancats, sense veure ningú. Bé: només vaig fer una excepció.

—T'ha vingut a veure el Plasta —em va anunciar la Pili, que xala tant fent de secre com jo fent de perdiguer—. Li dic que estàs reunit?

—No. Ja vinc.

El Plasta devia estar encantat, com sempre, davant del televisor del bar, oferint la seva boca oberta a totes les mosques que volguessin passejar-s'hi. Al seu costat, una mica enretirada, hi havia la gitaneta a qui havia d'agrair el frustrat intent d'ajut d'aquell matí. Em va semblar aleshores que venien junts i allò em va sorprendre.

—Tretze mil i no se'n parli més —vaig dir.

—Què dius! —va protestar el Plasta—. Si venia a dir-te que setze mil!

—Que t'has tornat boig? Si vas dir catorze!

—Vaig dir quinze!

—Catorze!

—Jo sempre dic números rodons!

—Doncs el setze no és un número rodó!

—Com que no és rodó? El sis és molt rodó! És quasi tan rodó com el zero!

La moreneta ens mirava estupefacta, sense entendre res. Evidentment, no acompanyava el Plasta, sinó que estava esperant que li arribés el torn de parlar amb mi. Ens escoltava, però, molt atentament, com si volgués recopilar dades que poguessin ser-li útils en la nostra conversa. No podia entendre que estàvem parlant d'un teleobjectiu fotogràfic amb zoom 35-400 mm que el Plasta volia vendre's. Ara, aquell paio, que semblava ximple, acabava de

patir un atac d'avarícia i havia apujat el preu, i el regateig s'allargassava en un incòmode estira-i-arroña.

—Mira, nano —li vaig raonar—. A tu no et ve de mil peles, i a mi sí. He fet massa favors, darrerament. Gent que em diu que no té quartos, que ja em pagarà, i jo soc tan babau que no els cobro, i ara no tinc calés...!

Si hagués estat més atent a la noia, hauria vist que en aquell precís moment de la conversa la seva expressió s'alterava, entristint-se profundament. Ella venia per dir-me que no tenia quartos i que ja m'ho pagaria.

—Doncs pitjor per a tu.

—No, no t'amoïnis, que no tornaré a fer-ho... —vaig exclamar—. Però és que jo necessito l'objectiu per a la meva càmera, Plasta. Fa temps que saps que necessito un tele...

Aleshores sí, la moreneta ho va comprendre. Va fer mitja volta i va arrencar a córrer, sortint del local com si fugís espaordida. Era la segona vegada que em venia a veure i que desapareixia de la meva vida sense que poguéssim començar a parlar.